

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Y. Z.**
státní příslušnost Čínská lidová republika
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
Odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-499/ZA-ZA11-K07-2016,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalovaný ve věci žalobce uzavřel, že

žalobci v zemi původu, kterou je Čínská lidová republika (dále jen „Čína“), nehrozí pronásledování z náboženských důvodů, jak žalobce tvrdil.

2. Žalobce tvrdil, že je příslušníkem Církve Všemohoucího Boha (Církev Quannengshen; dále též „církev“). Tato církev je rozšířená v Číně, své stoupence má však zřejmě ve Vietnamu, Jižní Koreji, Laosu, Taiwanu, Hongkongu a taktéž v USA (především mezi čínskou komunitou). Počet členů církve není možné přesně určit kvůli jejímu charakteru, odhady se různí od několika desítek tisíc členů až po 3 či 4 miliony členů. Dle zjištění žalovaného je církev novým (založeno v roce 1991) náboženským hnutím. Jedná se o náboženské hnutí, jehož učení je založeno na víře, že se Ježíš Kristus vrátil na Zem převtělený do Všemohoucího Boha, jenže tentokrát ne jako muž, ale jako čínská žena. Čínské úřady tuto církev ve svých oficiálních textech označují za kult a odborná literatura ji považuje za heterodoxní sektářské protestantské hnutí a ostatní křesťanské skupiny na ni většinou nahlíží jako na heretickou. Regionálně vznikala zřejmě v oblasti centrální Číny v provincii Che-nan. Do obecného povědomí se dostala v roce 1995 - po jejím zařazení čínským Ministerstvem veřejné bezpečnosti na seznam zakázaných kultů (neortodoxních učení), na němž zůstala až do současné doby. Za jejím vznikem stojí Čao Wej-šan (pravděpodobně nar. 1951), v některých zdrojích jmenován jako Xu Wej-šan, a Jang Siang-pin (pravděpodobně nar. 1973) ztělesňující ženského Krista. V roce 2014 bylo šest členů hnutí obviněno z ubití ženy v restauraci McDonald. Incident byl zaznamenán na video a v Číně způsobil veřejné pobouření. V reakci na čin proběhla vlna zatýkání, která se měla dotknout až 15 000 osob. Za vraždu v McDonaldu byli v následném soudním procesu odsouzeni dva členové této církve k trestu smrti. Církev je rozšířená v Číně, své stoupence má však zřejmě ve Vietnamu, Jižní Koreji, Laosu, Taiwanu, Hongkongu a taktéž v USA (především mezi čínskou komunitou).
3. V České republice žádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany spolu se svojí manželkou, je bezdětný. Žalobce žil v provincii Liaoning, ve městě Dandong. Před odjezdem pobýval 10 dní ve městě Dalian u spoluvěřící. Tvrdí, že se z důvodu své křesťanské víry obává zatčení. Konkrétně uvedl, že v bytovém domě, kde bydlel, bylo nainstalováno u vchodových dveří odposlouchávací zařízení, že byl s manželkou focen neznámým mužem na ulici, jeho manželka byla sledována, jako křesťané byli s manželkou nahlášeni úřadům. Pokud jde o projevy a praktikování víry, uvedl, že chodil na shromáždění s ostatními spoluvěřícími, konala se i u nich v bytě, on sepisoval texty. Tvrdil, že v České republice se na čínské žadatele o udělení mezinárodní ochrany informoval neznámý Číňan. Žalobce tvrdí, že věřícím nejsou v Číně vypláceny sociální dávky, jsou propuštěni ze zaměstnání, nemohou studovat na vysoké škole, děti jsou vyhozeny ze školy, trestáno je samotné členství v církvi. Ohledně svých zkušeností zmínil účast manželky na shromáždění v soukromém domě v roce 2013, kdy se jí podařilo včas dům opustit, spoluvěřící byla mučena a odsouzena ke dvěma letům vězení. V roce 2015 zatýkala policie spoluvěřící, v domě, kde žalobce bydlel, byl nainstalován odposlech. V březnu 2016 byla manželka sledována nějakou ženou na ulici, v dubnu 2016 je někdo fotil z auta před domem a následně klepala policie na dveře bytu, poté se žalobce rozhodl s manželkou opustit Čínu. Žalobce výslovně potvrdil, že nikdy nebyl policií kvůli své víře zadržen, přesto se obává o svůj život.
4. Žalovaný při posouzení důvodnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany učinil stěžejní závěr, že žalobce nebyl v minulosti pronásledován ve smyslu zákona o azylu, tedy

není u něho dána odůvodněná obava z pronásledování v budoucnu v případě návratu žalobce do země původu. Tento závěr odůvodnil žalovaný zejména tím, že žalobce nebyl dosud ze strany státních orgánů Číny pronásledován, vězněn ani zadržen, tyto orgány veřejné moci se nedopustily přímo ve vztahu k osobě žalobce žádného negativního jednání, ač k tomu měly dostatek času po dobu pobytu žalobce v zemi původu. Azylový příběh žalobce vychází z obecných znalostí o poměrech v Číně, žalobce nepředložil žádný důkaz, odkazoval na obecné informace o stavu lidských práv v Číně. Žalobce dle žalovaného svůj příběh vygradoval, přičemž ani nevyužil případné možnosti vnitřního přesídlení v Číně. Tyto důvody označil sám žalobce v žalobě jako první argumentační okruh odůvodnění žalovaného rozhodnutí.

5. Dále žalovaný zhodnotil průběh vycestování žalobce ze země původu a z působ jeho snahy o integraci v České republice, když zhodnotil bezproblémové obstarání pasu a turistického víza a dále letecké vycestování z Číny z pekingského letiště a rovněž to, že žalobce se snažil pracovníně zapojit v České republice, zatímco o udělení mezinárodní ochrany nepožádal bezprostředně po přicestování do České republiky, tj. na Letišti Václava Havla Praha, nýbrž až v Příjímacím středisku Zastávka u Brna, přičemž neinformoval spontánně správní orgán o nepravdivě uvedených údajích v žádosti o turistické vízum, k tomuto se vyjádřil až k dotazu správního orgánu, čímž snížil svoji věrohodnost. Žalovaný proto učinil závěr o ekonomickém záměru žalobce namísto deklarovaného pronásledování z náboženských důvodů v Číně. Tyto důvody žalovaného rozhodnutí označil žalobce v žalobě za druhý argumentační okruh odvodnění žalovaného rozhodnutí.
6. Žalobce žalovanému vytýká nezákonnost žalovaného rozhodnutí, neboť dle něho žalovaný porušil § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nezjistil řádně skutkový stav věci a nedbal, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly; dále porušil § 50 odst. 3, 4 správního řádu, neboť žalovaný nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce; dále porušil § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění žalovaného rozhodnutí neobsahuje veškeré náležitosti (bez bližší specifikace – pozn. soudu); dále porušil § 12 písm. a), b) zákona o azylu, neboť žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu, § 14a zákona o azylu, neboť nelze vyloučit postih žalobce v případě návratu do Číny za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť došlo v případě žalobce k porušení závazku *non-refoulement*.
7. K prvnímu argumentačnímu okruhu odůvodnění žalovaného rozhodnutí žalobce vznesl tyto námítky. Žalobce unesl důkazní břemeno, přičemž platí, že v pochybnostech je třeba uvěřit jeho azylovému příběhu, žadatel o mezinárodní ochranu nemůže dokázat každou část svého příběhu (Příručka UNHCR, bod 203, 204), žalobce podal konzistentní výpověď korespondující s dostupnými údaji o systematickém pronásledování náboženských menšin v Číně, proto je jeho výpověď věrohodná a bylo v souladu se soudní judikaturou na žalovaném, aby věrohodnost vyvrátil alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolá zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu. Žalobce zdůraznil, že ani spoluvěrci, kterým byl azyl udělen, nedisponovali žádnými důkazy. Žalovaný nezpochybnil tvrzení žalobce o zatýkání jeho spoluvěrců, přičemž z dostupných podkladů o systematickém pronásledování členů náboženských sekt v Číně nelze dovodit, že pronásledování žalobce se nebude opakovat. Žalobce proto opakovaně zdůraznil, že

žalovaný se měl přiklonit k pravdivosti příběhu, když uznal, že k pronásledování této církve v Číně dochází a že žalobce je jejím členem, tedy měl mu udělit azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

8. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že nebyl pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť shora popsané události byly projevem uplatňování politického sdružovacího práva (účast na společných modlitbách) podle čl. 20 Listiny základních práv a svobod, kdy ze strany státních čínských orgánů došlo opakovaně k zásahu proti tomuto právu. To, že nebyl žalobce v užším smyslu slova politicky aktivní, nemá v dané věci vliv.
9. Žalobce proto tvrdí, že byly naplněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť ani případně ten závěr žalovaného, že žalobce nebyl pronásledován podle § 12 písm. a) zákona o azylu, není v kontextu konzistentní výpovědi a informací o zemi původu jediným vodítkem pro vyloučení obavy z budoucího pronásledování. Žalobce totiž splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť se nachází mimo zemi původu; má odůvodněný strach pronásledování, odmítá opačný závěr žalovaného založený na tom, že nebyl pronásledován ani přímo pronásledováním ohrožen, a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č. j. 1 Azs 227/2017- 33, podle kterého je třeba posuzovat riziko hrozící žadateli o udělení mezinárodní ochrany v budoucnu, neboť se jedná o prospektivní rozhodování. Tento odůvodněný strach dovozuje rovněž z příběhů spoluvěrců, když zdůraznil, že osmi z nich byl udělen azyl. Právě ve vztahu k této okolnosti proto žalovaný porušil § 50 odst. 4 správního řádu a dále čl. 4 směrnice Rady 2004/83/ES, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (v textu též „kvalifikační směrnice“). I přes uvedené je žalobce přesvědčen, že v jeho případě se i v minulosti již jednalo o pronásledování. Dále žalobce tvrdí, že splňuje podmínku hrozící újmy v intenzitě dosahující pronásledování podle čl. 9 kvalifikační směrnice, u žalobce se jednalo o formu opatření způsobujících psychický nátlak, víru mohl vyznávat pouze ve strachu a utajení, musel měnit místo pobytu, jistou dobu ani údajně nevycházel ven. Pronásledování křesťanů v Číně považuje za zločin perzekuce podle čl. 7 odst. 1 písm. h) Římského statutu Mezinárodního trestního soudu. Dále žalobce tvrdí, že jeho případ splňuje podmínku selhání ochrany v zemi původu, neboť k pronásledování Církve Boha Všemohoucího dochází na celém území Číny, to žalovaný nevyvrátil. Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného v této části za nesrozumitelné, neboť žalovaný žalobci vytýká, že nevyužil vnitřního přesídlení, ačkoliv neuznává, že došlo k pronásledování. Žalovaný měl přitom zohlednit bezpečnost žalobce po případném vnitřním přesídlení podle čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice. Dle žalobce napadené rozhodnutí neobsahuje zhodnocení reálnosti, rozumnosti a smysluplnosti vnitřního přesídlení. Žalobce má za to, že byl pronásledován v zemi původu z azylově relevantních důvodů, rovněž poukázal na zastávání politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, v průběhu správního řízení požádal o aplikaci rozsudku australského Refugee Review Tribunal, neboť dle něj komunistická strana v Číně považuje některé náboženské spolky za nebezpečné z důvodu protivládní politické aktivity. Žalovaný však tento důkaz odmítl s tím, že nepřináší do věci nic nového. Žalobce přitom není osobou, která by se dopustila některého činu podle § 15 zákona o azylu.

10. Pokud jde o doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, tvrdí žalobce, že se žalovaný s touto otázkou nedostatečně vypořádal. Trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu hrozí žalobci při návratu do Číny, neboť případ je medializován a jistě znám v Číně. Na aplikaci čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv je třeba usuzovat z pravděpodobnosti, přičemž žalovaný zcela nedůvodně vyžaduje mimořádný stupeň úrovně pokoření a ponížení. Žalobce poukázal na zprávu Human Rights Without frontiers z ledna 2018 a na zprávu Ministerstva zahraničních věcí ze 17. 6. 2015, podle kterých dochází k zatýkání neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Číny. Možnost vycestování žalobce koliduje s mezinárodními závazky České republiky vyplývajícími z čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
11. K druhému argumentačnímu okruhu odůvodnění žalovaného rozhodnutí uvedl žalobce následující námitky. Předně žalobce namítá, že realizace práva pracovat po šesti měsících po podání údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemá vliv na posouzení naplnění podmínek pro udělení azylu. V Pobytovém středisku v Kostelci nad Orlicí pociťoval žalobce frustraci, chtěl být prospěšný. Ani vycestování nebylo bezproblémové, nepravdivé informace o zaměstnání uvedla s jeho vědomím cestovní agentura, žalobce nemohl uvést skutečný důvod vycestování, na letišti zažíval strach. To, že pravdivé informace nesdělil správním orgánům z vlastní iniciativy, nepovažuje za důležité. Stejně tak považuje za nerozhodné, že do České republiky přicestovalo ve stejnou dobu více spoluvěrců. Žalobce odmítá, že by do České republiky přicestoval organizovaně. Stejně tak uplatnění žádosti až v Příjímacím středisku Zastávka u Brna není v rozporu s § 3a zákona o azylu, argument o obtížnosti jeho nalezení žadatelem obecně považuje za absurdní s odkazem na webové stránky MV ČR. Žalobce dále tvrdí, že tyto okolnosti jsou společné s těmi spoluvěřícími žadateli o udělení mezinárodní ochrany, kterým byl azyl udělen. Žalobce namítá, že u těchto osob byly obdobné okolnosti zváženy se zcela opačným výsledkem, osmi osobám ze 78 byl azyl udělen. Žalobce navrhl jako důkaz vyžádání konkrétních rozhodnutí ve věci jiných žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, kterým byl udělen azyl.
12. Žalobce navrhl, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a udělil žalobci mezinárodní ochranu, případně aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný trval ve svém vyjádření k žalobě na zákonnosti žalovaného rozhodnutí, primárně měl za to, že soud měl žalobu odmítnout, neboť byla o žalobní body doplněna až po lhůtě pro podání žaloby.
13. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, které byly doplněny před vydáním výzvy krajského soudu k doplnění žaloby, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
14. Krajský soud předně považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument

žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupné na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

15. Jelikož krajský soud považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné, plně dostačující a přesvědčivé (33 stran), plně na něj odkazuje a dále uvádí stěžejní argumentaci k uplatněným žalobním bodům.

16. Žalobce přicestoval do České republiky letecky přímým spojením z Peking, přičemž ve státech Evropské unie nikdy předtím nepobýval, neměl zde ani žádné povolení k pobytu či víza v jiných státech. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 5. 2016. Dne 1. 6. 2016 poskytl údaje k podané žádosti, z nichž vyplynulo, že o sobě tvrdí, že je členem Církve Všemohoucího Boha a že přicestoval spolu s manželkou. S žalobcem byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 8. 2016 a doplňující pohovor dne 10. 10. 2016. Jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany označil náboženské pronásledování v Číně, když uvedl, že je členem Církve Všemohoucího Boha a že v dubnu 2016 přišly čínské orgány k nim domů ve městě Dongkang, hledaly je a chtěly je zavřít, jak již popsáno shora. Poté žil s manželkou asi týden ve městě Sheng Yang, z Číny odjížděli z města Dalian. Jak žalovaný uvedl v žalovaném rozhodnutí, žalobce vyřídil nejprve turistické vízum na cestu do České republiky v Číně, přičemž cestu do České republiky včetně tohoto víza zajistil prostředník. V žádosti o turistické vízum uvedla cestovní agentura s jeho vědomím nepravdivé informace, které se týkaly vzdělání, pracovního zařazení, místa práce a adresy, přičemž žalobce tvrdil, že to vše bylo z důvodu, aby se jí podařilo z Číny vycestovat. Žalobce potvrdil, že na něho nebyl vydán zatykač. Bezprostředně po příletu do Prahy o mezinárodní ochranu nepožádal, tvrdil, že o této možnosti „nevěděl“. Po příletu měla manželka horečku, bydleli několik dní v hotelu. Poté odjeli vlakem do Brna, tam bloudili, někdo je autem odvezl do Zastávky u Brna. Krajský soud uvádí, že žalobce se mohl hned po příletu do České republiky, kterou považoval za bezpečnou zemi, tj. na letišti, informovat o možnostech podání žádosti o mezinárodní ochranu, v tom mu nic nebránilo. Již v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, že: „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového“ (dále viz usnesení NSS ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 – 39, bod 19, usnesení ze dne 28. 3. 2018, č. j. 10 Azs 12/2018 - 31, bod 12, či usnesení ze dne 13. 9. 2018, 2 Azs 41/2018 – 39, bod 14).
17. V Číně měl žalobce spolu s manželkou provozovnu na úpravu interiéru automobilů. Žalobce se účastnil církevních setkání tří až pěti lidí. Žalobce projevil při pohovoru znalost církve a popsal příhodu z roku 2013, kdy manželka byla na shromáždění v soukromém domě a kdy se jí podařilo dům včas opustit před zásahem policie, jak uvedeno shora. V roce 2015 bydleli v šestipatrovém domě, kde bylo u vchodu nainstalováno odposlouchávací zařízení. V roce 2016 v březnu a v dubnu je někdo sledoval a fotil, police u nich zvonila a dotazovala se u sousedů. Žalobce uvedl, že na základě osobních údajů v Číně vědí, že sem přijel s manželkou žádat o azyl. Dále tvrdil, že i v České republice kontaktoval spoluvěreční nějaký Číňan, který zjišťoval bližší okolnosti.
18. Žalobce předložil četné podklady (uvedeny na str. 7 žalovaného rozhodnutí) svědčící o tom, že jsou někteří čínští křesťané zatýkáni a utiskováni. Žalobce však do protokolu dne 2. 3. 2017 uvedl, že jeho jméno nikde v těchto podkladech nefiguruje (str. 12 žalovaného rozhodnutí).
19. Podklady, které žalovaný ve věci žalobce shromáždil, jsou uvedeny na str. 7, 8 žalovaného rozhodnutí. Konkrétně se jednalo o zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie, Čína: Křesťané (březen 2016), zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 (ze dne 21. 4. 2016), výroční zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2015 (ze dne 10. 8. 2016), výroční

zprávu China Aid Association 2015, výroční zprávu Amnesty International 2015/2016, Čína (ze dne 24. 2. 2016), zprávu Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína (ze dne 27. 1. 2016), zprávu Human Rights Watch 2017, Čína (ze dne 12. 1. 2017), o dokument s názvem Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou (březen 2016) a o informaci OAMP – Církev Boha Všemohoucího ze dne 23. 6. 2016.

20. Žalobce byl zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům. Žalovaný sám uvedl, že podklady, které sám obstaral, objektivně popisují situaci náboženských menšin v Číně včetně uvedené církve, proto nebylo důvodné vycházet z podkladů doložených žalobcem, když ten ani netvrdil, že by podklady hovořily přímo o jeho osobě. Naproti tomu žalovaný správní orgán nevyločil příslušnost žalobce k uvedené církvi (str. 16, druhý odstavec žalovaného rozhodnutí) a proto považoval za nedůležité výtky žalobce o neúplnosti či nepřesnosti některých údajů o jeho věrouce. Na str. 13 (druhý odstavec) žalovaného rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že: „...nezpochybňuje obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně. V rámci správního řízení o konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu se však neposuzuje obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu žadatele, ale je nutné shledat individuální pronásledování jeho osoby ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu.“ S tímto východiskem pro posouzení důvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud plně ztotožňuje a odkazuje na přílehlavou judikaturu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006-40, č. j. 4 Azs 332/2005 – 80, ze dne 22. 3. 2007, č. j. 2 Azs 126/2006 – 89, ze dne 26. 4. 2007, č. j. 7 Azs 12/2007 – 67, ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 Azs 19/2009 – 91, ze dne 19. 3. 2010, č. j. 2 Azs 7/2010 – 100, bod 16, či ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 Azs 108/2015 – 49).
21. Stejně tak se krajský soud ztotožňuje s tím, že žalovaný měl dostatek objektivních podkladů (uvedeny na str. 8 žalovaného rozhodnutí) pro posouzení situace v zemi původu, proto nebyl důvod pro zahrnutí analýzy Freedom House a rozsudku australského tribunálu, čehož se dožadoval žalobce, ani nebyl důvod pro provádění komparace s udělováním azylů čínským křesťanům jinými státy Evropské unie. Žalobce byl v řízení zastoupen zástupcem, jehož prostřednictvím zpochybňoval podklady, ze kterých vycházel žalovaný při hodnocení situace v Číně z hlediska pronásledování křesťanů, zejména poukazoval na to, že Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie z března 2016 je založena na soudním rozhodnutí, které bylo překonáno jiným rozsudkem Vyššího Britského soudu vyhlášeným dne 8. 12. 2015, čímž se žalobce snažil poukázat na vysokou míru pronásledování křesťanů v Číně. Žalovaný přitom vycházel ve svém rozhodnutí z celé řady podkladů, a to jak ve vztahu k mezinárodní ochraně ve formě azylu, tak i ve vztahu k poskytnutí doplňkové ochrany. Ostatně žalovaný nezpochybňoval obecnou situaci křesťanů v Číně, ale bylo namíste posoudit případ žalobce podle individuálních okolností. V opačném případě by to znamenalo udělení mezinárodní ochrany všem křesťanům přicházejícím z Číny pouze na základě dostupných obecných informací o zemi původu.
22. Žalovaný tedy návrhům žalobce na provedení důkazů dalších podkladů o zemi původu nevyhověl, když konstatoval, že v rámci správního řízení o konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu se neposuzuje jen obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu žadatele, ale je nutné „shledat individuální pronásledování jeho osoby ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu“ (str. 13 druhý odst. žalovaného rozhodnutí). Zároveň zdůraznil, že „nezpochybňuje obecnou problematickou situaci

křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně“ (str. 13 žalovaného rozhodnutí), ale že tyto podklady konkrétně neuvádí žádné skutečnosti, které by svědčily o pronásledování žalobce ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu v Číně, zároveň konstatoval, že žalobce nepředložil žádné podklady, které by vyvracely skutečnosti uvedené v podkladech, ze kterých vycházel žalovaný při zjištění situace v Číně. Z hlediska posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal žalovaný podklady a materiály překládané žalobcem za nadbytečné, nezajišťoval ani jejich překlad do českého jazyka.

23. Pokud jde o pronásledování žalobce, žalovaný pronásledování ve smyslu zákona o azylu neshledal ani podle § 12 písm. a) ani podle § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Žalobce jednak není pronásledován pro uplatňování politických práv, neboť žalobce uplatňování politických práv ani přesvědčení netvrdil a shromažďování tří, čtyř až pěti osob v soukromém bytě nelze považovat za projev shromažďovacího práva, jak se snaží dovozovat prostřednictvím svého zástupce v žalobě. Tato soukromá setkání (shromáždění) spoluvěrců byla projevem praktikování víry, jednalo se tak o projev práva na vyznání, nikoliv o projev veřejně uplatňovaného shromažďovacího práva ve smyslu čl. 20 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud odkazuje na přílehlavý názor Nejvyššího správního soudu přijatý v obdobné věci v rozsudku ze dne 22. 5. 2009, čj. 5 Azs 7/2009-98: „Pokud jde o druhou kasační námitku, zdejší soud konstatuje, že pro naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu by musel být stěžovatel vystaven pronásledování "za uplatňování politických práv a svobod". Politická práva jsou zakotvena v druhém oddílu hlavy druhé Listiny základních práv a svobod. Mezi tato práva patří i právo shromažďovací (čl. 19 Listiny) a právo sdružovací (čl. 20 Listiny). Stěžovatel se však spolu se svými souvěrci nescházel za účelem realizace shromažďovacího či sdružovacího práva (stěžovatel ostatně sám na svou obranu uváděl, že odmítnutí registrace a scházení se s dalšími souvěrci nebylo namířeno proti státu Kazachstán ani proti jeho zřízení a jeho jednání neobsahuje politický či veřejný aspekt), nýbrž za účelem praktikování své víry. Politický aspekt tedy v projednávané věci chybí. Nelze sice vyloučit, že praktikování určité víry může za určitých okolností představovat zároveň (nepřímo) politický odpor vůči vládnoucímu uskupení. Tak tomu bylo právě v případě některých křesťanských náboženských skupin a některých aktivně praktikujících věřících v Československu před listopadem 1989, u nichž se jejich politická aktivita s praktikováním víry výrazně prolínala. Jak už bylo ale řečeno výše, v projednávané věci tato (byť nepřímá souvislost) chybí.“
24. Pokud jde o odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství, k tomu uvádí krajský soud ve shodě s žalovaným následující argumentaci. V dané věci bylo prokázáno, což ostatně nepopírá ani žalobce, že nepravdivé informace o svých důvodech pro příjezd do České republiky uvedl žalobce nejen ve vztahu k orgánům zastupujícím Českou republiku na území Číny v místě, kde žádal o udělení turistického víza, ale i na území České republiky ve vztahu k orgánům cizinecké policie na Letišti Václava Havla Praha. Teprve poté, co byl ze strany správního orgánu konfrontován s kopií své žádosti o udělení víza, uvedl důvody podání nepravdivých údajů. Žalobce sám přitom při pohovoru uvedl, že jako člen církve musí mluvit pravdu, to však při nejbližší možné příležitosti na území České republiky neučinil, tedy neozřejmil údaje uvedené v žádosti o udělení víza. S tím pak nekoresponduje žalobní tvrzení, že nebyl rozumný důvod uvádět pravdivé skutečnosti bez

vyzvání, či že je taková okolnost irelevantní. Jestliže totiž žalobce tvrdí, že je členem uvedené církve a že pro něj bylo problematické uvádět smyšlené údaje v žádosti o udělení víza, pak tento úkrok z pohledu pravidel církve mohl napravit spontánně a výslovně při uvedení údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nikoliv vyčkávat dalšího vývoje. Nelze tedy vytýkat žalovanému, že je toho názoru, že žalobce by se sám o své vůli k údajům uplatněným v žádosti o vydání víza vůbec nevyjádřil, pokud by nepřistoupil ke konfrontaci žalobce s těmito údaji. Za situace, kdy správní orgán s ohledem na specifika řízení o udělení mezinárodní ochrany není objektivně sto jednoznačně ověřit azylový příběh žadatele, je právě na žadateli, aby svým jednáním, zejména svojí výpovědí svého azylového příběhu nevzbuzoval důvodné pochybnosti o svojí důvěryhodnosti. Žalobce však naopak tím, že uváděl ve věci vybavení turistického víza nepravdivé údaje, aniž by toto sám žalovanému odhalil, ač je takové chování právě v příkrém rozporu s jeho vírou, o jejíž uplatňování přece jde, nemohl u žalovaného vzbudit dojem důvěryhodné osoby (viz str. 15 druhý odstavec žalovaného rozhodnutí). Nutno připomenout, že nepravdivé údaje uvedl žalobce pouze ve vztahu ke státním orgánům České republiky, nikoliv ve vztahu k čínským státním orgánům, k nimž by snad v případě reálného pronásledování měl chovat nedůvěru a obavu, ty mu naopak vydaly cestovní pas opatřený biometrickými prvky, tedy na základě jeho jednoznačné identifikace.

25. Stejně tak svoji důvěryhodnost, resp. svého azylového příběhu nepodpořil žalobce ani tím, že neuvedl žádná konkrétní jména ani specifické okolnosti ve vztahu k pronásledování, které tvrdil. Naopak žalobce opakovaně uváděl nespecifické údaje o pocitech sledování zejména jeho manželky, o nějakém černém autě na ulici, o tom, že na dveře někdo zvonil v doprovodu policistů, ti se však spokojili s vysvětlením souseda, že zde už několik dní s manželkou nepobývá, a ještě toho večera žalobce bez problémů opustil dům. Žalobce nikdy nebyl kontaktován údajným mužem, či ženou, přestože se tito měli pohybovat v bezprostřední blízkosti jeho bydliště. Jestliže žalovaný za takové situace zhodnotil, že žalobce k opuštění země původu vedly ekonomické důvody, pak jeho úvaha s přístupem a výpověďmi žalobce plně koresponduje. A jestliže odmítl, že se jednalo o pronásledování a uvedl, že žalobce svůj příběh vygradoval na pozadí obecně známých okolností, které se skutečně staly jiným spoluvěrcům, pak je zjevné, že azylovému příběhu žalobce neuvěřil. Není potom důvodná ta námitka žalobce, která relativizuje tento jednoznačný názor žalovaného, když uvádí, že není srozumitelné, zda žalovaný příběhu neuvěřil, či zda mu uvěřil a nepovažuje ho za pronásledování.
26. Je tedy správná úvaha žalovaného, že žalobce byl veden ekonomickými, nikoliv azylově uznatelnými důvody při opuštění země původu, jak ještě bude uvedeno níže. Žalovaný zaujal názor, že žalobce přicestoval zjevně v rámci organizované skupiny, neboť i další křesťanští žadatelé o udělení mezinárodní ochrany přicházející z Číny přiletěli ve stejném období na turistické vízum, dlouho před tímto obdobím v roce 2016 a dlouho po něm k takovému příchodu žadatelů z Číny nedošlo (str. 16 žalovaného rozhodnutí), žalobce tyto spoluvěrce přitom neznal, turistické vízum jim za úplaty zařídil prostředník, a obdobně uvedli nepravdivé informace a obdobně podali žádost až v Zastávce u Brna (str. 14, 15 žalovaného rozhodnutí). Tito spoluvěrci stejně jako žalobce přitom předtím nikdy neopustili ani asijský kontinent ani Čínu, neovládají žádný cizí jazyk, tedy samostatná cesta do České republiky a dokonce až do Zastávky u Brna bez organizace jinou osobou je

v jejich případě zcela nereálná. S tímto hodnocením se krajský soud ztotožňuje, neboť je zcela logické.

27. Při pohovorech poukazoval žalobce na pronásledování křesťanů v Číně, zejména příslušníků zmíněné církve a ohledně pronásledování své osoby uvedl, že nebyl nikdy čínskými státními orgány či bezpečnostními složkami zadržen či dokonce vězněn a nebyl ani v Číně trestně stíhán. Krajský soud doplňuje, že z pohovorů nevyplynulo, dokonce to žalobce netvrdil ani v žalobě, že by kdy vůbec byl i jen zkontaktován.
28. Lze přitom připomenout, že církev je povolena v Jižní Koreji, není tedy zřejmé, proč žalobce nezvolil např. právě tuto zemi jako svou cílovou zemi, která by pro něho byla z geografických důvodů kulturně bližší, pokud měl být důvodem jeho vycestování skutečně důvodný strach z pronásledování s cílem svobodného uplatňování víry, nikoliv toliko ekonomické důvody. Jediným deklarovaným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce byla jeho obava z náboženského pronásledování kvůli příslušnosti ke zmíněné církvi, žalovaný však, jak již uvedeno, dospěl k závěru, že důvody žalobce k odjezdu ze země původu byly důvody ekonomické. Zároveň žalovaný nepopřel existenci pronásledování křesťanů v Číně, a to i příslušníků zmíněné církve, když k tomu využil celou řadu objektivních podkladů, které pro toto posouzení byly i podle názoru krajského soudu zcela dostatečné a nemělo další smysl k tomu provádět další, žalobcem navržené dokazování, a to jak ve správním řízení, tak i v tomto soudním řízení (internetové články o zamítnutí azylu čínským křesťanům v ČR a rozhodnutí o udělení azylu některým spoluvěrcům), neboť žalovaný tvrzení o pronásledování některých křesťanů v Číně nespороval a žalobce nenavrlh takové důkazy, které by svědčily o pronásledování přímo jeho osoby. To, že žalovaný konkrétní případy pronásledování a obecně negativní postoj ke křesťanským menšinám v Číně uznává, jasně z podkladů použitých žalovaným vyplývá a žalovaný se k tomu dostatečným způsobem i v žalovaném rozhodnutí vyjádřil (viz např. str. 18 žalovaného rozhodnutí). Podstatné je, že žalovaný nezpochybnil případné členství žalobce v této církvi, což výslovně uvedl (viz str. 17, třetí odst. žalovaného rozhodnutí), přičemž soud nepovažuje za podstatné opakovat podrobně závěry žalovaného o tom, že členství žalobce v dané církvi nelze s jistotou vyloučit, a toliko na ně odkazuje.
29. Tedy mezi žalobcem a správním orgánem nevznikl zásadní spor týkající se otázky členství žalobce v Církvi Všemohoucího Boha a rovněž ani nevznikl zásadní spor, který by se týkal otázky pronásledování konkrétních křesťanů, tj. i konkrétních příslušníků zmíněné církve v Číně. Ostatně žalovaný z dostupných podkladů vyvodil závěr, že členové náboženských menšin v Číně se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany Čínských státních orgánů či bezpečnostních složek (viz např. str. 18, druhý odstavec žalovaného rozhodnutí).
30. Nejsou důvodné ani námitky žalobce o nedostatečném dokazování, a tudíž nedostatečném zjištěném skutkovém stavu věci. Krajskému soudu není zřejmé, proč by v případě neexistence sporu mezi účastníky byl povinen žalovaný provádět další dokazování žalobcem předloženými podklady. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, který se v podrobném odůvodnění rozhodnutí mimo jiné i konkrétně vyjadřoval k návrhům žalobce na doplnění dokazování, zejména ke kompaktnímu disku ze dne 24. 10. 2016 s ručně psaným textem v čínském jazyce, jehož překlad žalovaný opatřil (viz str. 7

žalovaného rozhodnutí) a dále k článkům z webových stránek a odkazům na videa v čínském jazyce doloženým dne 9. 2. 2017, k nimž se ještě vyjádřil v podání ze dne 15. 3. 2017, neboť tam tyto obsahově popsal a vytkl žalovanému určité nepřesnosti o věrouce církve v materiálech, kterými žalovaný disponuje. Žalovaný uvedené materiály již nepřekládal, neboť je měl za obdobné těm, kterými již disponoval i přímo od žalobce (nechal přeložit čínsky psaný text ke kompaktnímu disku, jak uvedeno shora), zejména je považoval za nadbytečné, neboť v nich není zmíněna osoba žalobce: „...tyto informace se přímo o jeho osobě nezmiňují,“ toto uvedl žalobce do protokolu dne 2. 3. 2017 (viz str. 11 druhý odst. žalovaného rozhodnutí). Tuto skutečnost žalobce v žalobě nepopřel.

31. Proto se krajský soud nebude podrobně vyjadřovat ke všem připomínkám zahrnujícím v podstatě polemiku s postupem žalovaného a s odůvodněním žalovaného rozhodnutí ve vztahu k podkladům o zemi původu žalobce, v dané věci je podstatné, že žalovaný se vypořádal s důkazními návrhy dostatečným způsobem. Ve vztahu k hodnocení situace v Číně z hlediska existence či neexistence pronásledování některých příslušníků zmíněné církve není mezi účastníky žádný spor, proto by další dokazování jak ve správním řízení, tak i případně v soudním řízení, bylo již nadbytečné. To, co považuje soud za rozhodné, je ta žalobcem nespоровaná skutečnost, že žádný z těchto podkladů neobsahuje údaje o konkrétním pronásledování žalobce v zemi původu, což žalobce k přímému dotazu žalovaného sám uvedl v protokolu ze dne 2. 3. 2017. To je v dané věci z hlediska posouzení naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu v zcela stěžejní. Dle krajského soudu tak podklady pro vydání rozhodnutí byly dostatečné, neboť byly relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, a transparentní a dohledatelné. Tedy podklady splňovaly kritéria dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81: „Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Žalobce zdroj informací nezpochybňoval, žalobce sporoval některé konkrétní údaje o věrouce a dále namítal, že zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie vycházela z překonaného soudního rozhodnutí. K tomu krajský soud uvádí, že zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie s názvem Čína: Křesťané (březen 2016) vychází zcela správně z toho, že pouhá příslušnost k církvi není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (v opačném případě by bylo nutno udělit mezinárodní ochranu několika milionům čínských státních příslušníků). Z tohoto předpokladu vycházejí i státní orgány jiných vyspělých evropských států (srov. např. bod 24 odůvodnění rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku, stížnost č. 53110/16). Z žádného dostupného relevantního zdroje neplyne, že by všichni členové církve (dle některých zdrojů 3 až 4 miliony osob) na celém území Číny byli nuceni čelit azylově relevantnímu pronásledování, to netvrdil ani žalobce. Není proto rozhodné, zda v některých ohledech vycházela zpráva z rozhodnutí anglického tribunálu, které již bylo dle žalobkyně překonáno. Nadto rozhodnutí anglických tribunálů nejsou pro české soudy závazná, a proto se jimi soud (stejně jako rozhodnutí jiných zahraničních národních soudů) podrobněji nezabýval.
32. V dané věci žalobce netvrdil, že by s ním konkrétní spoluvěřící v Číně zažil konkrétní situace pronásledování a na rozdíl od žalobce mu byl azyl udělen některým z rozhodnutí, na která poukazoval v žalobě a domáhal se provedení důkazu těmito rozhodnutími, čemuž

soud pro nadbytečnost nevyhověl. Není pravdou, jak účelově tvrdí žalobce, že by snad téměř shodné důvody, které vedly k zamítnutí žádosti o azyl žalobce, vedly k udělení azylu ve skutkově i časově obdobných věcech jiných žadatelů. Žalobce zjevně mířil na zásadu předvídatelnosti rozhodnutí a na zásadu legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu). K tomu soud uvádí následující argumentaci. Individuální správní akt je jednostranným správním úkonem, který činí správní úřad nebo jiný oprávněný vykonavatel veřejné správy s cílem vyvolat přímé vnější účinky v jednotlivém případě. Individuální správní akt nemá moc zákona, není všeobecně závazný. Legitimní očekávání může založit pouze taková správní praxe, která je ustálená, jednotná a dlouhodobá a která opakovaně (nikoli v jednom či ve dvou případech) potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132). Ostatně Nejvyšší správní soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 – 86 (a následně v řadě dalších rozhodnutí, za všechny srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 46/2012 – 87), uvedl, že „účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem - jinak řečeno, účastník se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem).“ Existence takovéto ustálené, jednotné a dlouhodobé praxe žalovaného jen ze dvou odkazovaných rozhodnutí nemůže vyplývat.

33. Dle soudní praxe je přitom základním předpokladem uplatnění zásady ochrany legitimního očekávání srovnatelnost posuzovaných případů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 – 86), přičemž z rozsudku nadepsaného krajského soudu č. j. 52 Az 3/2018 – ze dne 24. 10. 2018 krajský soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018 (č. j. OAM-855/ZA05-2015 a OAM-256/ZA-ZA11-ZA16-2016) se vztahovala na azylové příběhy žadatelů, kteří byli v souvislosti s náboženským pronásledováním v Číně zadrženi tamní policií. Žalobce ani jeho zástupce uvedená rozhodnutí nepředložili a nepředložil je ani žalovaný s odkazem na ochranu osobních údajů žadatelů o mezinárodní ochranu podle zákona o azylu. Podstatné však je, že ve vztahu k projednávanému případu by nemohla mít tato rozhodnutí ani jinou vypovídací hodnotu než tu, že v Číně dochází v konkrétních případech k negativnímu jednání, které vykazuje intenzitu pronásledování křesťanů, což však žalovaný nespороval. Žalovaný naopak obecně špatnou situaci a negativní zacházení s křesťany v Číně uznává. Jistě však tato rozhodnutí nemohou vypovídat přímo o osobní situaci žalobce, což žalobce ani netvrdil. Vzhledem k tomu, že příběhy žadatelů o azyl je třeba vždy posuzovat přísně individuálně, nelze obdobnost věcí pojímat tak široce, jak to činí žalobce, tedy pouze na základě příslušnosti k téže církvi. Žalobce ani neuvedl, v čem mají být azylové příběhy, ve smyslu toho, čím si žadatelé museli projít v zemi původu, obdobné jeho příběhu. Uvedl podobnost pouze ve vztahu k uvedení nepravdivých údajů v žádosti o turistické vízum, přicestování přímým letem z Číny a uplatnění žádosti až v Zastávce u Brna. Tyto uvedené skutečnosti se však těsně neváží k jeho důvodům, nevypovídají bezprostředně o důvodech opuštění země původu. Naopak právě to, že žalovaný i přes tyto skutečnosti, které vypovídají o organizování hromadného odcestování z Číny, v některých případech mezinárodní ochranu ve formě azylu udělil, svědčí o jeho individuálním a dostatečně pečlivém přístupu k indiciím reálně svědčícím o přiměřené pravděpodobnosti a závažnosti

azylového příběhu, v němž se objevují prvky pronásledování. Nelze totiž k udělení azylu přistupovat tak široce, že je třeba udělit azyl každému, kdo je členem skupiny, s níž je obecně negativně zacházeno a jejíž někteří jednotliví členové jsou či v minulosti byli vystaveni pronásledování. Takto poskytnutí azylu konstruováno není. Azyl lze udělit pouze osobě, k níž negativní chování státních orgánů nebo jimi trpěné dosahuje určité v zákoně o azylu předpokládané intenzity. Nelze žadateli poskytnout azyl jen proto, že v zemi původu obecně absentuje demokratický přístup k svobodě vyznání, jak žalovaný správně uvedl včetně odkazu na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 9. 2004, č.j. 59 Az 58/2004-27, podle kterého: „Pouhá příslušnost do určité komunity, která pociťuje a prožívá nepřátelské postoje ze strany oficiálních státních orgánů včetně policie, nepostačuje k prokázání naplnění důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu“ (viz str. 21 odstavce první žalovaného rozhodnutí; obdobně viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 10. 2015 29 Az 51/2014 – 63).

34. O konkrétní případ pronásledování nebo o důvodné obavy z pronásledování se u žalobce nejedná objektivně ani podle jeho tvrzení, neboť nikdy netvrdil, že byl kontaktován, zadržen, zatčen či že na něho byl vydán zatykač, ale žalovaný ani jeho příběhu, který obsahoval zejména pocity z údajného pronásledování a tvrzení o tom, že jednoho dne ho přišli zatknout, neuvěřil. To, že tomuto správní orgán neuvěřil, je vyjádřeno v rozhodnutí žalovaného (str. 18, třetí odst. žalovaného rozhodnutí) takto: „Ohledně tvrzení žadatele, že ho policie sledovala a jednoho večera dokonce přišla zatknout, což se jí však nepovedlo, protože on jim neotevřel dveře, má správní orgán určité pochybnosti, neboť dle jeho názoru, pokud by příslušníci čínské policie skutečně přišli jmenovaného zatknout, ať již z důvodu jeho náboženského vyznání či jakéhokoliv jiného důvodu, jistě by pouze nezaklepalí na dveře a poté bez jakéhokoliv dalšího sledování neopustili dům. K závěru, že jmenovaný po tomto nebyl sledován, pak vede správní orgán skutečnost, že ještě ten samý večer vyšel s manželkou z domu, počkali spolu na auto a odjeli do jiného města. Již však správnímu orgánu nesdělil, na jaké auto čekali, popř. koho a jakým způsobem kontaktovali, aby je do jiného města odvezl, když s manželkou nepoužívali z důvodu své bezpečnosti telefony, což sám jmenovaný během řízení o jeho žádosti výslovně uvedl. Správní orgán tak dospěl k závěru, že žadatel pouze využil uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti, přestože on sám ve skutečnosti ve své vlasti nikdy ohrožen nebyl. Žadateli objektivně nikdo nebránil v jeho víře, respektive jejím vyznání, nedošlo u něho k žádnému ohrožení či porušení svobody jeho vyznání, ale ani k ohrožení jeho zdraví, života, osobní svobody či jiných jeho základních lidských práv. Nebyl tedy v zemi své státní příslušnosti pronásledován ve smyslu zákona o azylu a dle správního orgánu neuvedl ani žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se tak stane v případě jeho návratu do vlasti.“
35. Žalovaný uvěřil tomu, resp. nevyloučil to, že žalobce je členem Církve Všemohoucího Boha, jejíž postavení v Číně obecně je problematické. Závěr o jeho pravděpodobném členství v církvi učinil ze znalostí, které žalobce v průběhu správního řízení ohledně církve prokázal. Jak však žalovaný správně uvedl (str. 13 druhý odst. žalovaného rozhodnutí): „V rámci správního řízení o konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu se však neposuzuje obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu žadatele, ale je nutné shledat individuální pronásledování jeho soby ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o

azyly.“ Žalobce ve své výpovědi v rámci popisu svého azylového příběhu poukazoval na obavu ze zatčení s tím, že ho policie údajně hledala, avšak nikdy nebyl ze strany Čínských státních orgánů či bezpečnostních složek zadržen či dokonce opakovaně zadržován či vězněn, ani nebyl ve své vlasti během života a není tam ani v současnosti trestně stíhán, nebyl na něho vydán zatykač, žalobce nebyl vůbec kontaktován, osloven. Žalobce neprovedl vyjma pobytu na několik dní v jiné obci žádná jiná „speciální opatření“, přičemž nikdy nebyl ze strany policie či jiných bezpečnostních složek skutečně zkontaktován. Žalobce pouze hovořil o jednotlivých incidentech a zadržení jiných spoluvěrců, on se nikdy nestal přímo terčem jakéhokoliv podobného jednání ze strany čínských orgánů, jak správně uvedl žalovaný (str. 18 žalovaného rozhodnutí). Žalobce neuvedl žádná jména svých spoluvěrců, přestože již se nacházel v bezpečné zemi, za kterou sám Českou republiku považuje, kde mu žádné nebezpečí ze strany čínských orgánů určitě nehrozí. Žalobce sám toliko uváděl, že na jejich byt někdo v doprovodu policie zvonil, patrně se jednalo o osobu, která je dříve měla sledovat, spokojili se však s vysvětlením souseda, že ten žalobce již několik dní neviděl. Žalovaný z uvedeného příběhu uzavřel, že žalobce sice je členem tvrzené církve, avšak nedošlo u něj k pronásledování. Jedná se přitom o různé okolnosti, které se vzájemně nepodmiňují, tedy, to, že je žadatel, resp. nelze vyloučit, že není, členem Církve Všemohoucího Boha s sebou nenese ten nutný důsledek, o čemž se naopak žalobce a jeho zástupce snaží krajský soud přesvědčit, že každý křesťan je v Číně pronásledován. O pronásledování může jít teprve při určité intenzitě negativního chování, to však nebylo v případě žalobce věrohodně s přiměřenou pravděpodobností zjištěno, žalobce nikdy nebyl čínskými státními orgány zkontaktován, naopak, což soud zdůrazňuje, bez jakýchkoliv potíží opustil i se svojí manželkou Čínu, k čemuž použil přímý let z Pekingu, kde, jak sám uvedl, musel projít přísnou policejní kontrolou. Byl mu vydán cestovní pas s biometrickými údaji, tedy byl mu vydán pas dle skutečné totožnosti, z čehož vyplývá, že policejní i ostatní státní čínské orgány měly dobrý přehled o osobě žalobce, zjevně však nebyl osobou jejich zájmu. Žalobce sám uvedl, že ani na něj nebyl vydán zatykač. Stejně tak nelze ani uvažovat o tom, že by snad žalobce aktivně působil proti vládnoucímu politickému režimu a že by snad uplatňoval svým členstvím v dané církvi politická práva. Členství žalobce v dané církvi je projevem jeho náboženského přesvědčení, v jeho případě nedošlo k prezentaci politických názorů, on o sobě konkrétně nic takového ani netvrdil. O tom, že krajský soud nesouhlasí s předkládaným pojetím shromažďovacího práva, bylo již popsáno shora.

36. S žalobcem lze souhlasit v tom, že názor žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení, když se údajná činnost policie soustředila pouze na město Anmin, po přestěhování se do Dalianu se žadatel už s problémy nesetkal (str. 19 žalovaného rozhodnutí) za situace, kdy žalovaný neuznává jeho tvrzení o pronásledování, je nadbytečný, nezpůsobuje však nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť je zjevné, že žalovaný působení žalobce v zemi původu nepovažuje za pronásledování, naopak trval na tom, že žalobce odcestoval z ekonomických důvodů a že svůj azylový příběh vyličil a vygradoval za použití znalostí některých skutečně pronásledovaných spoluvěrců. Tedy jakkoliv může úvaha žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení působit nadbytečně a ne zcela konzistentně, platí i zde, že nadbytečné neškodí (*Superflua non nocent*), neboť rozhodně nepůsobí nesrozumitelnost a tím snad nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Žalovaný v podstatě doplnil své úvahy o to, že i kdyby k nějakým dílčím problémům skutečně došlo, bylo možno je vyřešit vnitřním přesídlením, neboť žalobce uváděl pouze problémy, bez ohledu na to, že

jím žalovaný neuvěřil, na území města Anmin. Kritika tohoto závěru žalovaného ze strany žalobce se koncentruje pouze na tvrzení, že v Číně není nikde bezpečno a že žalovaný měl uvést konkrétní místa, kde údajně bezpečno pro křesťany je. Jestliže však žalobce nebyl pronásledován, když s tímto závěrem žalovaného se soud ztotožňuje, a jestliže i přes tento závěr vytýkal žalovanému, že mu nedoporučil konkrétní místo, kam se má v Číně přestěhovat, pak je třeba uvést, že žalovaný žádné konkrétní místo nemusel definovat, či vyhledávat specifické území se specifickými charakteristikami, např. s vyšší tolerancí státní moci ve vztahu ke křesťanům, byť to je samozřejmě obecně vhodné, avšak nikoliv nutné právě proto, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován.

37. Je třeba znovu připomenout, že žalobce disponuje cestovním pasem s biometrickými údaji, byly mu čínskými orgány odebrány otisky prstů a pořízena fotografie. I přes tyto skutečnosti o něj čínské státní orgány neprojeví zvýšený zájem a bez problémů mu cestovní pas vydaly a nechaly ho poté, co již disponoval několik měsíců cestovním pasem, bez problémů odletět do České republiky. Z uvedeného skutečně nelze důvodně dovozovat, že žalobce byl či je zájmovou osobou čínských státních orgánů. Žalovaný správně vyhodnotil poněkud „slabé“ zdůvodnění bezproblémového opuštění země původu (str. 20, druhý odstavec žalovaného rozhodnutí): „Tvrzení žadatele, že orgány, které mu vydávaly jeho cestovní doklad, nebo složky, které kontrolují hranice, jsou odlišné od těch, které jej údajně hledaly a pronásledovaly v místě jeho posledního trvalejšího bydliště ve vlasti, tyto složky nejsou vzájemně propojené, a proto nebyly o jeho osobě informovány a nemohly jej jakkoliv negativně postihovat, nepovažuje správní orgán za rozhodně za přesvědčivé. V tom případě totiž nadále ztrácí na věrohodnosti žadatelovo tvrzení o intenzivním zájmu čínských orgánů o jeho osobu, pokud tento měla podle něj jediná složka čínské státní správy, aniž by o tom byť jen informovala složky ostatní, nebo je dokonce do své činnosti zapojila.“
38. V této souvislosti odkazuje krajský soud na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16), kdy byla stížnost podána stěžovatelkou čínské státní příslušnosti, hlásící se ke křesťanské domácí Církvi Všemohoucího Boha. ESLP se v něm vyslovil k závěrům švýcarského Státního sekretariátu pro migraci (SEM), který uváděl: „A konečně její výpověď o jejím odchodu z Číny vyvolala pochyby o důvěryhodnosti stěžovatelky. Stěžovatelka tvrdila, že osobně požádala o vydání pasu v listopadu 2014 a obdržela jej bez jakýchkoli problémů. Pokud by byla pod dozorem správních orgánů, nebyl by jí pas vydán ani by jí nebylo umožněno samotné odletět z Pekingského mezinárodního letiště. S uvážením restriktivního přístupu správních orgánů ke kontrole vstupu osob do Číny i jejich odchodu z Číny zcela bezproblémový odchod stěžovatelky ze země naznačoval, že nebyla cílem pronásledování ze strany správních orgánů.“ Spolkový správní soud odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí SEM zamítl a mj. konstatoval: „Okolnosti jejího odchodu ze země v dubnu 2015 na základě nově vydaného pasu v neposlední řadě naznačovaly, že v rozporu s jejími tvrzeními nebyla v té době cílem pronásledování správních orgánů.“ V tomto rozsudku je mezi informacemi o zemi původu citováno ze zprávy o dodržování lidských práv za rok 2015 Ministerstva zahraniční USA – Čína z 13. dubna 2016: „[Oddíl 2d]... Vláda rozšířila uplatňování výjezdních kontrol na cestující opouštějící zemi na letištích i prostřednictvím jiných hraničních přechodů s cílem zabránit cestám do zahraničí některým disidentům ... Většina občanů byla schopna získat pas, nicméně osoby, které vláda považovala za

potenciálně rizikové, včetně náboženských vůdců, politických disidentů, stěžovatelů a etnických menšin, se zmiňovaly o tom, že jim bylo vydání pasů pravidelně odpíráno či že jim bylo i jinak bráněno v cestování do zahraničí.“ V dalším zde citovaném sdělení Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky, vyžádaném dne 6. března 2014, se uvádí: „Na základě korespondence s ředitelstvím pro výzkum z 10. února 2014 výkonný ředitel Dui Hua Foundation potvrdil, že letištní bezpečnostní pracovníci mají přístup do online databáze občanů čínského Úřadu veřejné bezpečnosti (Public Security Bureau of China), kteří byli odsouzeni za trestný čin nebo jsou hledáni správními orgány [rovněž známé jako „Policenet“ nebo „Zlatý štít“]. Zástupci Laogai Research Foundation obdobně uváděli, že zprávy o „zkušenostech aktivistů, kteří byli zadrženi při pokusu absolvovat mezinárodní let, jasně dokazují, že letištní pracovníci jsou napojeni na „Policenet“ ... Jeden z kolegů C. S., které bylo rovněž zabráněno v cestě do Ženevy na školení týkající se lidských práv v září 2013, později zveřejnil její zkušenosti na letišti v Kuang-čou ... Podle Laogai Research Foundation tento její kolega uvádí, že v okamžiku, kdy letištní úřady nechaly její pas projít skenovacím zařízením, vydávalo toto zařízení zvuky upozorňující letištní pracovníky na to, že je hledána policíí. Byla následně zadržena na letišti Kuang-čou Pajjün a bylo jí sděleno, že jí šanghajska policie nedovolí opustit zemi. Poté byla dopravena z Kuang-čou do Šanghaje k zadržení a výslechu. Zkušenosti této ženy představují konkrétní důkaz o koordinaci činnosti letištních pracovníků s policejními útvary při sledování a zadržování představitelů politického disentu ...“ ESLP k případu této stěžovatelky konstatoval následující: „Závěr vnitrostátních správních orgánů, že stěžovatelka nebyla hledána čínskými správními orgány, podporují také příslušné mezinárodní zprávy, podle kterých čínské správní orgány využívají výjezdní kontroly na letištích v případě cestujících opouštějících zemi, aby zabránily osobám hledaným správními orgány v cestách do zahraničí, pokud správní orgány takovým osobám již dříve neodmítly vydat cestovní pas (viz odst. 19 a 21 výše).“ K této skutečnosti potvrzující ztížené obstarání pasu a ztížené vycestování z Číny, jedná-li se z pohledu čínských státních orgánů o zájmovou osobu, přistupují další shora již uvedené okolnosti znevěrohodňující azylový příběh žalobce, které vedly žalovaného k závěru, že žalobce přiměly k odjezdu ze země původu ekonomické důvody.

39. Krajský soud se rovněž ztotožňuje se závěry žalovaného, které se vztahují i k dalším skutečnostem, které se týkají poskytnutí mezinárodní ochrany. Zcela nesporné se v případě žalobce nemohlo jednat o důvod o udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, když žalobce v průběhu řízení nezmínil žádné konkrétní problémy politického charakteru s čínskými státními orgány, žalobce směšuje náboženství s politikou, přičemž jediným uplatněným důvodem žalobce k odchodu ze země původu byly údajné obavy z náboženského pronásledování kvůli příslušnosti k náboženské menšině zmíněné církve.
40. V dané věci nebyly splněny ani podmínky pro udělení humanitárního azylu, žalovaný v souladu se skutkovým stavem věci uzavřel, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, schopnou vykonávat zaměstnání a zajistit si tak finanční prostředky pro úhradu svých životních potřeb. Žalovaný správně přihlédl i k tomu, že žalobce nemá na území České republiky žádné závazky či vazby na občany ČR nebo osoby, které jsou na ní existenčně závislé, rovněž z hlediska zdravotního stavu nejsou dány nějaké skutečnosti, které by svědčily o potřebě jakékoliv specializované lékařské péče, kterou by nebyla

schopna země původu poskytnout, navíc na udělení humanitárního azylu není právní nárok.

41. K posuzování důvodů k udělení doplňkové ochrany (§ 28 zákona o azylu) žalobce prostřednictvím zástupce opětovně navrhl další doplnění dokazování týkající se zmíněných materiálů, které měl a které svědčily o pronásledování křesťanů v Číně. Jednalo se zejména o podklady stažené z internetových stránek, kterými žalobce argumentoval i v souvislosti s posouzením žádosti o poskytnutí azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomu uvedl žalovaný stejné závěry jako ve vztahu k hodnocení podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b), zcela logicky, neboť se jedná o ta stejná tvrzení a ty stejné materiály předložené žalobcem a jeho zástupcem, tedy opakovaně uvedl, že v řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany se neposuzuje „obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu žadatele, ale je nutné shledat individuální hrozící nebezpečí vážné újmy pro jeho osobu ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu“ (viz str. 28 první odst. žalovaného rozhodnutí). Žalovaný pak zastal stejný názor k námitkám žalobce, které se týkaly použití již zmíněné Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie, včetně jeho návrhu na provedení důkazů rozsudkem Vyššího Britského soudu ze dne 8. 12. 2015. Zároveň žalovaný uvedl podklady, ze kterých vycházel, a to stejným jejich výčtem, jak to učinil při posuzování podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy proto nemohlo být divu, že žalovaný uvedl stejné závěry i ve vztahu k posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany, neboť vycházel i ze stejných podkladů. Žalovaný pak zaujal stejný názor k hodnocení situace na území Číny z hlediska pronásledování křesťanů, stejně jak to učinil v případě posouzení podmínek pro udělení azylu. Protože krajský soud se s těmito závěry zcela ztotožnil (viz výše), nemá důvod se od těchto závěrů odchýlit, tedy opětovně konstatuje, že v daném případě přece nebylo mezi žalobcem a žalovaným správním orgánem sporu o tom, že žalovaný nezpochybňuje obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, jak ve vztahu k hodnocení naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany (§ 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 zákona o azylu). Pokud však by čínské orgány skutečně a reálně pronásledovaly žalobce kvůli jeho víře, tak čínské orgány a bezpečnostní složky měly po dobu jeho života ve vlasti beze sporu dostatek času, prostoru a právních i mimoprávních prostředků, které by to mohly účinně využít, což se však nikdy nestalo, jak správně zhodnotil žalovaný (viz str. 30 třetí odst. žalovaného rozhodnutí).
42. Žalovaný pak správně dospěl k závěru, že doplňkovou ochranu lze poskytnout jen v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu v případě, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat, tyto okolnosti však správní orgán neshledal, s čímž se krajský soud ztotožňuje. Ostatně je výstižný i závěr žalovaného o tom, že když žalobce bez problémů vycestoval z Číny, tak se lze důvodně domnívat, že v případě návratu nebude postihován ani z toho důvodu, že se do země původu nevrátil během doby, na kterou měl vydané turistické vízum, zejména když: „Čínskou lidovou republiku ostatně opouštějí každoročně tisíce občanů za účelem turistiky, kdy pouze v ČR jde jen v této oblasti o více než 200 tisíc občanů Číny ročně“ (viz str. 31 odstavec druhý žalovaného rozhodnutí). Správně pak žalovaný poukázal na ust. § 19 odst. 2 zákona o azylu, kdy žalovaný ani další správní orgány v České republice neposkytují a nesdělují informace jiným osobám, které by se

týkaly žádosti o udělení mezinárodní ochrany, na tom nic nemůže změnit obecná zpráva v médiích, že skupina 60 čínských státních příslušníků žádá o azyl z náboženských důvodů v České republice, když konkrétní údaje ve vztahu k žalobci v takové zprávě uvedeny nebyly, ostatně to žalobce ani v průběhu řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a ani v žalobě netvrdil. Žalovaný jde dokonce v ochraně žadatelů o azyl tak daleko, že tyto informace v podobě anonymizovaných rozhodnutí neposkytuje dokonce ani soudům ve věcech jiných žalobců. Je přitom vhodné připomenout, jak uvedl žalovaný, že: „řada článků o předmětné skupině čínských žadatelů v médiích citovala jejich konkrétní právní zástupce nebo žadatele samotné, kteří například pod upravenou totožností hovořili o svém případě“ (viz str. 32 odst. první žalovaného rozhodnutí).

43. Pokud jde o vyhodnocení zákazu vycestování v případě ozbrojeného konfliktu, souladu případného vycestování žalobce s mezinárodními závazky České republiky a azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, pak soud odkazuje na závěry žalovaného na str. 30 žalovaného rozhodnutí, když s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti věci, osobní poměry žalobce (ženatý a bezdětný bez vazeb na osoby v České republice, manželka neúspěšně žádala o azyl) a s ohledem na nevěrohodnost azylového příběhu žalobce nejsou dány důvody pro vyslovení překážky vycestování ani pro udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Pokud jde snad o otázku vycestování v případě ozbrojeného konfliktu, pak nebyly splněny podmínky vážné újmy v situacích ozbrojeného konfliktu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, který je totožný s tím, jak tento pojem definuje čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68 totiž platí, že: „Pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: (1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; (2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; (3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí.“
44. Krajský soud poukazuje na přílehlavou soudní judikaturu v otázce posouzení důvodnosti udělení mezinárodní ochrany, kdy platí, že „žadatel o mezinárodní ochranu musí ve své žádosti uvést skutečnosti, z nichž dovozuje, že mu svědčí některý z důvodů pro její udělení“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 Azs 103/2007-63), a musí rovněž unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Azs 83/2008-69). Žalovaný jako správní orgán však není povinen „uvěřit“ automaticky všem tvrzením žalobce a i když dle ustálené judikatury není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď a je tak naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí nebo zpochybňují, tak je „zcela jistě na místě, aby svá tvrzení stěžovatel podložil relevantními a věrohodnými důvody či argumentací, nikoliv pouze s jejím přesvědčením o tom, že se správní orgán mýlí.“ (viz rozsudky NSS ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57 a zejména pak rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2015, čj. 6 Azs 10/2015-19). Právě žalobce však rozhodně žalovanému nepředložil věrohodný a konzistentní azylově relevantní příběh, jak se snaží naznačit v žalobě, žalovanému předkládal obecná tvrzení a znalosti o zákrocích proti jiným spoluvěrcům, ve

vlastním jeho příběhu se však projeví významné nesrovnalosti, jak např. to, že se policie, která ho měla přijít zatknout, smířila s odpovědí souseda a že ještě téhož večera bez problémů odjel, ačkoliv do té doby bylo bydliště neustále sledováno.

45. Krajský soud si je vědom toho, že zákon o azylu je v otázce pronásledování nutné vykládat konformně s kvalifikační směrnicí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008-67, publ. pod č. 1713/2008 Sb. NSS; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57), tedy zejména na základě čl. 4 s ohledem na individuální okolnosti každého žadatele. To bylo ve věci žalobce učiněno. Definici pronásledování je v kvalifikační směrnici věnován čl. 9: „Akty pronásledování. 1. Za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy je považováno jednání, které je a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a). 2. Za pronásledování ve smyslu odstavce 1 mohou být mimo jiné považována tato jednání: a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí; b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem; c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání; d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu; e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v čl. 12 odst. 2; f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.“ Tedy vždy je třeba posoudit žádost rovněž z hlediska čl. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice, tj. odpovědět na otázku, zda souběh různých opatření je v součtu dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným tomu, který je uveden v čl. 9 odst. 1 písm. a) kvalifikační směrnice.
46. Souběh různých opatření, která sama o sobě nestačí k naplnění definice pronásledování, nicméně ve svém součtu dosahují intenzity pronásledování, se označují jako „pronásledování na kumulativním základě“ (k „pronásledování na kumulativním základě“ viz rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2007, čj. 1 Azs 40/2007-129; či rozsudek ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS). V dané věci je však krajský soud toho názoru, že u žalobce se nejednalo o pronásledování na kumulativním základě, neboť azylový příběh žalobce nebyl věrohodný. Jako zásadní v podstatě žalobce uvedl údajnou jedinou snahu policistů zkontaktovat jej v jeho bytě, policisté se však měli smířit s tím, že žalobce neotevřel a následně se mu ještě téhož večera podařilo zcela bez problémů odjet s manželkou autem pryč. Stejně tak žalobce neuvedl žádná zcela konkrétní opatření, která proti němu měly čínské orgány používat. Výpověď žalobce byla obecná, s odkazy na jiné spoluvěřce. Žádné skutečně konkrétní projevy čínských orgánů namířené jednoznačně proti jeho osobě žalobce neuvedl, jednalo se o pocity z údajného pronásledování, a to spíše ve vztahu k jeho manželce. Ve věci žalobce proto nelze s přiměřenou pravděpodobností předpokládat, že byl vystaven negativnímu jednání čínských orgánů, které by snad svou soustavností nahradilo jeho intenzitu (např. opakované návštěvy v zaměstnání v kombinaci

s domovní prohlídkou a špatným zacházením v době svévolného, byť krátkodobého zadržení - viz rozsudek NSS ze dne 3. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008-67, č. 1713/2008 Sb. NSS).

47. Pokud jde o azylově relevantní menšiny, pak je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře explicitně rozlišuje mezi anonymními sympatizanty, řadovými členy, méně prominentními členy a prominentními členy hnutí, přičemž u každé kategorie členů hnutí existuje jiná míra rizika jejich pronásledování (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70; ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82 - k členům hnutí MASSOB v Nigérii). Podle rozsudku NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70: „V první řadě platí, že žadatel o mezinárodní ochranu pro účely § 12 písm. b) zákona o azylu nemusí dokazovat, že je ve větším ohrožení než kdokoli jiný v jeho azylově relevantní skupině, pokud je tato skupina jako celek terčem pronásledování.(...)Výše uvedený dílčí závěr ale neznamená, že pokud většině členů azylově relevantní skupiny (v projednávané kauze příznivců tzv. čistého islámu) pronásledování nehrozí, nehrozí automaticky pronásledování ani žadateli o mezinárodní ochranu, který v této skupině zastává význačné postavení (v projednávané věci funkci imáma).“
48. V dané věci přitom z podkladů shromážděných žalovaným nevyplynul ten závěr, že by skupina čínských křesťanů, případně stoupenců Církve Všemohoucího Boha byla jako celek terčem důsledného pronásledování, tedy že by byl pronásledování vystaven každý člen církve, a potom už vůbec ne ta okolnost, že by žalobce zastával nějaké významnější místo v hierarchii této církve. U žalobce se jedná o běžného řadového člena hnutí, jehož postavení lze srovnávat s anonymním sympatizantem. Jakkoli tedy příslušnost k církvi může být v Číně důvodem k zatčení v konkrétním případě, u řadového člena hnutí (podle některých odhadů až 3 či 4 miliony osob) zatčení z tohoto důvodu nelze považovat za přiměřeně pravděpodobné. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany nelze bez dalšího odvozovat od jiné osoby (viz rozhodnutí NSS ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006-40, č. j. 4 Azs 332/2005 – 80, ze dne 22. 3. 2007, č. j. 2 Azs 126/2006 – 89, ze dne 26. 4. 2007, č. j. 7 Azs 12/2007 - 67, ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 Azs 19/2009 – 91, ze dne 19. 3. 2010, č. j. 2 Azs 7/2010 – 100, bod 16, či ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 Azs 108/2015 – 49). V tomto ohledu odkazuje soud rovněž na přílehlavý právní názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 10. 12. 2018, čj. 50 Az 2/2018 – 144 (37): „Dále je třeba zdůraznit, že je obecně uznáváno, že ne každé omezení způsobu, jakým je víra praktikována, lze považovat za azylově relevantní pronásledování. Zatímco omezení náboženské činnosti „v jádru“ (core) povede k závěru o pronásledování, omezení činností „na okraji“ (margin) za pronásledování považovat nelze. Jinými slovy řečeno: lze akceptovat požadavek na utajení jistých náboženských praktik, není-li tím dotčeno samotné jádro práva, které je chráněno Úmluvou o uprchlících a zákonem o azylu, což v projednávané věci zjevně není, neboť CVB patří mezi tzv. domácí církve, absentují u ní svátosti a uctívání, proto nepochybně členové CVB mohou praktikovat víru bez toho, aby na sebe upoutali (z jejich pohledu) nežádoucí pozornost čínských státních orgánů. Ostatně víra je především věcí vnitřního přesvědčení a prožitku, a proto křesťané obvykle nemají potřebu ostentativně prezentovat svou religiozitu [lze připomenout Ježíšova slova: „Když se modlíte, nebudete jako pokrytci; protože ti se rádi modlí, když stojí v synagógách a na rozích širokých cest, aby je lidé viděli. Vpravdě vám říkám: Mají svou plnou odměnu.“ (Mat. 6:5)].“

49. Tedy to, že žalobce praktikuje svoji víru v utajení, ještě nenaplnuje intenzitu pronásledování podle zákona o azylu ani s přihlédnutím k čl. 9 kvalifikační směrnice. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“ se aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele o azyl, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy (rovněž viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70). To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel o azyl, žalovaný musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. V dané věci však, jak již mnohokrát uvedeno, byl azylový příběh žalobce o pronásledování vyhodnocen jako nevěrohodný.
50. Pokud žalobce bez bližší specifikace tvrdil, že rozhodnutí neobsahuje veškeré náležitosti, pak soud odpovídá tak, že veškeré náležitosti ve smyslu § 68 správního řádu (výrok, odůvodnění, poučení) obsahuje. Dle názoru krajského soudu se žalovaný věcí pečlivě zabýval, žádost žalobce posoudil individuálně na pozadí dostatečných podkladů o zemi původu. Pro úplnost soud doplňuje, že právo azylu nelze považovat za právo nárokové. Listina základních práv a svobod ani mezinárodní smlouvy o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána, nezaručují, že právo azylu musí být žadateli poskytnuto (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. IV. ÚS 553/06, N 17/44 SbNU 217, či usnesení ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. III. ÚS 1905/17). To samozřejmě platí i o azylu humanitárním či o doplňkové ochraně (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, či usnesení ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. I. ÚS 2824/17, ze dne 20. 4. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3608/14, ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Institut azylu lze udělit pouze pro pronásledování v zemi původu ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu), a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (např. osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. K udělení azylu lze přistoupit pouze v omezeném počtu případů a při splnění zákonem stanovených podmínek (viz např. usnesení NSS ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 89/2018 – 37, bod 9, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 – 39, bod 7, ze dne 29. 3. 2018, 9 Azs 397/2017 – 66, bod 27, ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2 Azs 356/2017 – 39, bod 10, a řadu dalších). Pouhá skutečnost, že žadatel o azyl pochází ze země, která je výše uvedeným způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu (viz rozsudek NSS ze dne 21. 7. 2005 ve věci sp. zn. 3 Azs 303/2004). Institut azylu neslouží k legalizaci pobytu, resp. snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem, k tomu slouží pobytové instituty podle zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, usnesení NSS ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Azs 150/2018 – 28, bod 21).
51. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud uzavřel, že žaloba nebyla důvodná a proto ji musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
52. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 19. prosince 2018

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně